

„Omul prețuiește întotdeauna
mai mult ceea ce nu are.”

- Liviu Rebreanu

NĂȚIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XII
Numărul 663

6 - 12 martie 2024

Și dacă Rusia nu va accepta să piardă războiul?!...

Cezar Adonis
Mihalache

Nici măcar la „masa verde” a interesului pentru pacea mondială... Pentru că despre asta este vorba... Tot mai fățiș... Despre pierderea războiului de către Rusia și nu neapărat câștigarea „bătăliei” de către Ucraina... Și este doar o aparentă schimbare de paradigmă după cei doi ani de război... Pentru că scopul este același ca la început... Forțarea unui război al lumilor... Pentru că, și nu doar filosofic, acela al civilizațiilor a fost pierdut... Încă din clipa în care UE a

poate că, din această perspectivă, apelul președintelui francez, pentru trimiterea de trupe europene în Ucraina, ar fi trebuit privit într-o altă notă... Nu neapărat de a crea o unitate europeană pentru „livrarea” de armate comune în Ucraina, ci pentru a forța impunerea unei forțe militare a Europei care să fie măcar pe picior de egalitate, ca decizii pentru Europa, cu Nato... Și nici nu mai contează care au fost jocurile ce ne-au dus astăzi în această antecameră a morții... Probabil, a unei morți dintâi europene, fie și doar economic, fie și doar ca

soluții de pace, nu se vrea acest lucru... Nu se acceptă... Pentru că atunci nu ar mai fi loc pentru un război al lumilor, nu?! Iar Nato nu ar mai avea de ce să săpunească UE ca pe o colonie... Pentru că asta a ajuns Europa la picioarele „unchiului Sam”... O colonie... Iar America știe cum să „lanseze” provocările... Știe că Rusia este prea mândră să accepte o înfrângere asumată... Mai ales că „asumarea” ar fi la nivelul pretențiilor Statelor Unite, nu ale Europei, căci Europa ar fi (poate) doar un „comunicator”... Știe că Rusia nu va accepta

Când prea lunga răbdare devine resemnare...

Gheorghe
Pipera

Lesne de înțeles că o comunitate (popor, națiune) are două mari componente: componenta fizică sau trupul (indivizii alcătuitori) și cea spirituală sau specificul respectivei comunități (totalitatea relațiilor interumane prin care fiecare grupare se aseamănă în plan general uman cu celelalte și, în același timp, se deosebește de ele în plan cultural-identitar). De unde concluzia: Tot ceea ce constituie esențial, iar prin aceasta definitiv pentru individ (lăcomia sau, dimpotrivă, generozitatea, necinstea sau onestitatea, cruzimea sau mila, perfidia sau sinceritatea etc.), la nivel de comunitate devine atât de nesemnificativ, încât specificul acesteia nu poate fi perceput de un străin doar din gândirea și comportamentul mai mult sau mai puțin schimbătoare ale câtorva membri, fie ei chiar și exponențiali prin jocurile politice. Ba mai mult, este cumplit de nedrept ca o pădure să fie redusă la nivelul uscăturilor din ea și ca sensul existențial al unui popor să fie apreciat după spusele și faptele unor nevrednici cu funcții politice. Bunăoară, așa ca preinșii cârmuitori ai României postdecembriste, cu toții agramați, aproape toți tâlhari și trădători și, până în clipa de față, doar unii dintre ei penali cu acte în regulă.

Da, căci absorbite în modul comunitar de-a fi și, deci, subordonate rostului istoric al fiecărei comunități distincte, excesele într-un sens sau altul ale membrilor acesteia nu fac decât să întărească media comportamentală, respectiv fluxul moral-spiritual al tradițiilor, culturii și științei, toate aceste produse purtând pecetea specificului național și contribuind într-o măsură mai mare sau mai mică la afirmarea lui, iar cele referențiale intrând totodată în cultura universală și îmbogățind-o.

De pildă, și astfel revenim la oile noastre, îndelunga răbdare a unui om cu frică de Dumnezeu este

pe bună dreptate considerată una dintre cele șapte virtuți colaterale (eu le-aș spune fundamental-uzuale), alături de smerenie, milostenie, curățenie, cumpătate, blândețe și hărnicie. Atâta doar că la nivel social, îndelunga răbdare dobândește chipul neroic al resemnării celor mulți, care, prin neimplicare, nu numai că aduc un mare deserviciu țării și diminuează substanțial zestrea lăsată generațiilor următoare, dar caută să-și justifice perspectivismul contraproductiv prin jalnice spuse mioritice de felul următor: „Ce ți-e scris în frunte ți-e pus”, „Numai mai rău să nu fie”, „Să nu-i dea Dumnezeu omului cât poate să ducă (să rabde)”...

Cum Dumnezeu le-a dat românilor cu ambele mâini, dar nu le bagă și în traistă, iată motivul pentru care ei au ajuns faimoși în Uniunea Europeană și mai departe în lume prin neghioaba răbdare ce-o au de-atâția ani cu leprele cățarate la putere. Și, aidoma struțului care-și bagă capul în nisip când este la ananghie, grosul românilor postdecembriști își vâra capetele plecate între umerii gârboviți de poveri și umilințe, făcându-și caraghioasa socoteală că astfel nu vor mai auzi îndemnul la deșteptare din imnul național. Păi de pomană se zice că nu există surd mai mare ca ăla care nu vrea să audă?!

devenit vasalul Statelor Unite... O colonie care a centralizat și a impus condiții socio-economice tot mai bizare pentru a duce, prin trădarea liderilor de la Bruxelles, la actualul status de colonie a Statelor Unite... Și da, totul chiar a început din clipa în care aceeași UE, și atunci, la fel de coruptă și infestată la vârful ei cu liderii anti-europeni ca astăzi, a acceptat să achite nota de plată a falimentelor (inițial, a băncilor) de peste Ocean... Așa am ajuns la o Uniune care impune un supracontrol al statelor membre, dar nu în interesul lor... De la diktarea asumării unor cantități uriașe de vaccinuri despre care se știa că vor deveni inutile până la primele tranșe de plată (practic a unui soi de „obligațiuni federale” emise pentru covid), la centralizarea anunțată deja a achiziționării de armament dar și a necesarului de medicamente „de bază”, pe care îl va decide Bruxelles -ul pentru fiecare stat membru (!)... O schemă de colonizare de către „unchiul Sam” în care Nato joacă un rol esențial, fiind brațul militar, și în curând polițienesc, prin care America se asigură de continuitatea sevrajului de slugă a camarilei toxice de la Bruxelles... Și

națiuni și suveranități... Nu mai contează nici măcar de ce UE acceptă aceste condiții de nepace impuse, diktate chiar, de către Statele Unite... Și nu mai contează nici de ce liderii lumii nu reacționează la această schimbare a foii de parcurs al războiului... În care Ucraina devine tot mai palidă, ca eventuale dorințe de pace, iar punctul roșu este pus pe Rusia... Care trebuie să piardă, nu să cedeze, nu să „remizeze” pentru pace... Care ar fi trebuit, se va scrie poate peste ani, dacă va mai avea cine, să-și fi asumat această pierdere în interesul păcii mondiale... Pentru că America este tot mai categorică: „Rusia trebuie să piardă războiul!”... Dacă nu-l pierde (asumat – va fi următoarea strigare) „Nato va fi obligată să intre în război direct cu ea”... Și nu mai este vorba despre nevoile de dreptate ale Ucrainei, pentru că ea a fost și rămâne doar un punct pe planșeta de război scornită de „unchiul Sam” (e drept, într-un fel compensată financiar), ci de reierarhizarea polilor de putere ai lumii...

De aceea, chiar dacă acum, pentru Kiev, câștigarea războiului ar putea însemna exact găsirea unor

niciodată o înfrângere, chiar dacă ar fi în interesul păcii mondiale... Pentru că ar fi o umilință... Și ar fi mai importantă pentru ea chiar decât împingerea de pe locul ei ca putere a lumii...

Or, până nu este chiar prea târziu, Europa națiunilor încă suverane în deciziile lor, măcar în cele ce privesc securitatea propriilor popoare, ar trebui să întocmească ea acel necesar de pace de care este nevoie... Inclusiv condițiile minime pe care părțile implicate ar trebui să le accepte. Nu să le negocieze pentru că nu mai pare a fi timp pentru așa ceva... Nu cu America în spatele ei. Și ar trebui să impună propria alianță militară pentru a reduce din presiunea exercitată prin Nato. Ar trebui să refuze de acum toate politicile de achiziții care servesc, de fapt, strict Statelor Unite. Nu doar pentru creșterea puterii economice a „unchiului Sam”, cât, mai ales, pentru subrezirea financiar-economică a vasalei europene...

Mai avem motive să rămânem optimiști? Cum ar trebui să privim viitorul?
Mai ales viitorul copiilor noștri?

Petru
Romoșan

După teribilul Covid fabricat cel mai probabil în laboratoarele militarizate ca armă biologică (proveniența lui e încă necunoscută sau doar ascunsă), după vaccinarea forțată, fascistă, cu evidente conotații mercantile, după doi ani de război absurd în Europa, în Ucraina, la frontierele noastre maritime, terestre și aeriene, și la frontierele Republicii Moldova, multă lume și în România e obosită, foarte obosită. Cei mai mulți și-au pierdut speranța, încrederea în viitor. Mă gândesc în primul rând la părinții care sunt foarte stresați pentru viitorul copiilor lor. Câți părinți nu și-au sacrificat poate cea mai frumoasă parte a vieții lor pentru a le da șanse cât mai mari copiilor lor?! Și veștile care vin din toate direcțiile sunt din ce în ce mai proaste. Multe inventate cum e isteria pentru încălzirea globală sau preocuparea pentru L.G.B.T.Q., pentru moda „Woke” (termenul derivă de

la verbul englezesc pentru „to wake” (trezire), dar și destule adevărate legate de război, economie, politici aberante, boli, în general, o stare depresivă aproape generală, din ce în ce mai accentuată. Niciodată după cel de-al doilea război mondial cei delegați să vegheze ca speranța să rămână întreagă pentru cât mai multă lume, pentru toată lumea, politicienii, media, reprezentanții publici, inclusiv biserica, nu au fost mai neputincioși, mai nepotrivii, impostori chiar. Iar cei foarte bogați par să fi pornit un război total cu clasele populare, cu cei mai săraci.

De unde vine această nebunie generală multiformă? Cum s-a ajuns aici? În Ucraina negocierile de pace par imposibile, preocuparea Occidentului colectiv este pentru continuarea războiului (absurd!), indiferent cât costă. Prăpastia dintre Lumea A, Occidentul, miliardul de aur, și Lumea B, Estul și Sudul Global, majoritatea mondială, cu nucleul B.R.I.C.S., nu face decât să se adâncească. Premisele pentru un al treilea război

mondial există deja, avem deja un război economic global. Un război împotriva dolarului. Un război pentru accesul la resurse din ce în ce mai rare și din ce în ce mai scumpe, cele energetice mai ales, dar și un război pentru ultimele descoperiri tehnologice și științifice.

Omenirea a mai trecut destul de recent printr-un lung moment de stres, odată cu căderea și dispariția Uniunii Sovietice, cu căderea comunismului, la sfârșitul anilor ‘80 și începutul anilor ‘90. Și atunci spaima de armele nucleare a atins un vârf. Cine va controla imensul arsenal nuclear sovietic odată cu căderea puterii comuniste? Cum se va sparge U.R.S.S.? Cum vor evolua fostele țări comuniste? Dar până la urmă nu s-a întâmplat nimic foarte grav, cu excepția unei mari crize economice în U.R.S.S. și în foștii sateliți comuniști.

Lucrurile par să se repete. De data asta pare să intre în colaps Occidentul, în primul rând Europa de Vest, bătrâna Europă, capitalismul neoliberal. Războiul din Ucraina poate fi explicat

în mai multe feluri. O explicație poate veni chiar de la frica Occidentului de a fi lipsit de dominația mondială. S-a sfârșit pentru totdeauna eurocentrismul? Probabil ca da. O încercare haotică de a-și păstra avantajele pe care le-a deținut mai multe secole? Probabil. Tot în acest timp, țările africane, cele din lumea francofonă, intuind corect slăbiciunea centrului încearcă cea de-a doua mișcare de eliberare națională. Rusia și China, trecute prin comunism, sunt gata să le sprijine. Perioada instabilă, stresantă pe care o traversăm are o mare legătură cu destrămarea ordinii unipolare americane de după 1990 și care a durat deci mai puțin de treizeci de ani. Asistăm simultan la instalarea noii ordini multipolare mondiale care va fi dominată de B.R.I.C.S. Până la urmă S.U.A. vor accepta să conviețuiască relativ pașnic cu Rusia, China, India, lumea arabă, lumea africană. Va pierde unele avantaje majore cum sunt cele care țin de dolar ca monedă de schimb și de rezervă mondială dar va

rămâne o mare putere. Asta desigur dacă tendințele secesioniste interne (Texas etc.) vor putea fi ținute sub control.

Lumea bazată pe reguli americane, unipolare, se va retrage treptat și dreptul internațional va fi reinstaurat. Fără să devină paradisiacă, planeta va continua să trăiască. Fără un singur lider imperial, cu mai multe centre de putere capabile să negocieze între ele. La fel cum lumea a trecut destul de repede peste dispariția comunismului și a Uniunii Sovietice și în anii următori lumea va uita destul de repede puterea unipolară americană, cu ultimii ei președinți, Barack Obama, Donald Trump și Joe Biden. Centrul de greutate se va muta pentru următorul secol în Asia și ne vom obișnui și cu asta. Optimismul și încrederea în viitor pot reveni destul de curând. Dincolo de stupidul zăngănit de arme de astăzi, de declarațiile politice bombastice și iresponsabile.”

„Gomandantu’ agțiunii” se întoarce...

Ion
Măldărescu

Când îți spui în sinea ta c-ai scăpat de ăl cu coarne, hop, apare tac’su. Raed Arafat, practician și părerolog calificat în bătaia vântului străin, un fel de Trahanache pe toate posturile în postura de „Gomandant al agțiunii” – cum îl numește cineva -, s-a recalificat și a emis din nou gogomăni la megafon. Mai nou, s-a apucat să șterpelească pâinea de la gura seismologilor. Și ce credeți?, precum domnul Goe, trage semnalul de alarmă al unui alt tren caragialesc, un închipuit de el mare cutremur ce va să vină – zice el – în România: „Omul de rând trebuie să înțeleagă un singur lucru!”... că fără el nu se poate?! Ce nu se știe, dar se-ntâmpă este că de acest personaj România n-a reușit încă să se debaraseze! Pentru că este fixat în fotoliu cu șuruburile stricaților de la Davos. Cu sau fără voia noastră, el știe tot. Chiar și pe unde umblă șeful statului pe banii norodului când nu-i de găsit la Cotroceni. Știe cât va cheltui statul român – sau ce-o mai fi – pentru noul cuibușor de nebunii de

șapte milioane de hârtii „europene” al excursionist-schior-biciclist-navetist-ului zburător de curse lungi cu aeronave private... asemenea paparudei Ursula.

A fost o perioadă în care „Gomandantu’ agțiunii” dispăruse de pe ecrane (probabil pentru a da socoteală pentru „acțiunile” sale binefăcătoare din anii plandemiei), perioadă în

care românii au respirat ușurați de invizibilitatea sa, dar piaza rea se pare că iar a ieșit basma curată, dosarele i s-au albit, drept dovadă că a scăpat din lanț și mușcă din nou. A reapărut pe sticlă vorbind cu tupeu-i caracteristic despre ceea ce nici el nu pricepe. Cum nu poate să stea locului după ce primește ordine de „sus”, a aruncat pe piață sfaturi prețioase pentru întreaga populație. Valabile și folositoare asemenea celor din anii marii minciuni a es-

crocheriei mondiale Covid-19, pentru că: „El este eroul care înșiră ambulante roșii, dar nu poate găsi un avion prăbușit în Apuseni și nu e-n stare să salveze, la 30 de metri de țârm, pasagerii unui elicopter picat în Siutghiol, iar competența lui s-a soldat cu 64 de morți la «Colectiv».[...] Să amintim de participarea eroului – cercetată degeaba de

procurori – la achizițiile de spitale mobile, tiruri A.T.I., ventilatoare mecanice, izolele și seruri de zeci de miliarde de euro – sau ultima strigare, defibrilatoare publice. El este „gomandantul agțiunii”, inclusiv de la Crevedia. Raed. Raed Arafat”. Pentru toate acestea, a primit din partea statului Român: „Ordinul Național «Steaua României», în grad de «Cavaler» și Ordinul Național «Pentru Merit», în grad de cavaler, respectiv,

de ofițer”.

Dacă pe timpul plandemiei „Gomandantu’ agțiunii” lauda izolele devenite invizibile și spitalele ambulatorii unde nu a călcat picior de pacient, dacă obligativitatea măștilor dovedite inutile protecției împotriva „Inamicului public nr.1” erau la mare căutare, acum personajul face reclamă și vrea să ne vîndă „truse de urgență echipate cu medicamente, radio, provizii alimentare și apă”, imitându-l pe amiralul olandez Rob Bauer. Și-or fi deschis ăștia doi vreun magazin camuflat pentru vânzarea truselor de urgență? Nimic nu e imposibil. Cu certitudine, dispariția „Gomandantului agțiunii” din viața românilor ar fi o minune... dar minuni poate face numai Cel de Sus.

Pe noi, cetățenii României, mai marii țării ne-au vîndut străinilor cu pămînt cu tot. Recenta declarație a lui Arafat o fi piesă componentă a campaniei electorale din acest an? Orice este posibil! Pentru că suntem niște inconștienți neajutorați mintal, „Gomandantu’ agțiunii” ne amintește că „suntem parte a Mecanismului de Protecție Civilă

Europeană”, că „România participă la intervenții în afara țării sub acest mecanism. În paralel, țara noastră primește sprijin din partea altor țări în situații de nevoie reciprocă” – zice el. Când și cine a mai ajutat România în ultimele trei decenii, aratatule, că noi nu știm? Inundații, incendii de pădure, incendii ale lanurilor de cereale, prăbușiri de avioane, de elicoptere SMURD... s-au întâmplat și pe la noi. Știm însă numai că noi i-am ajutat pe alții aflați la ananghie.

Măi Arafatule, lasă seismologii să spună ei ce trebuie spus – măcar atât cât le permit posibilitățile și competența. Tu, care prea te pricepi la toate... du-te la Macron, în Franța, mergi la Netanyahu, pleacă la Casa Albă unde tu și Biden v-ați potrivit și înțelege de minune, mergi la rudele din Cisiordania pe traseul mai lung, prin Amman-Iordania... sau, du-te unde a dus mutu’ iapa anul trecut ! Nu în Africa... Dar nu te mai întoarce!

Regretabila întoarcere...

Petru Jipa

Când cineva dintr-o țară comunistă ajunge într-o țară capitalistă, este posibil să observe unele diferențe semnificative în modul de viață și în societate. Impactul perceput este imens, inclusiv experiența și viziunea personală a individului. Dar orice schimbare care apare în lumea capitalistă o gândește și prin prisma neîncrederii. Acel... de ce, apare. Viața l-a învățat să nu aibă încredere în legi și dogme, dar cât a trăit în țara lui le-a respectat. Într-o țară capitalistă, oamenii au tendința de a avea mai multă libertate personală și posibilitatea de a-și alege cariera, locul de muncă și stilul de viață într-o măsură mai mare decât în țările comuniste, în care adesea există restricții stricte impuse de stat. În general, în țările capitaliste există mai multe oportunități economice, mai multe locuri de muncă disponibile și mai mult acces la

bunuri și servicii decât în țările comuniste. Astfel, individul ar putea avea mai multe șanse de a-și îmbunătăți situația economică. O țară capitalistă poate avea o cultură mai diversificată, o mai mare deschidere către noi idei și perspective, ceea ce poate fi atât o sursă de inspirație, cât și de provocare pentru un om care provine dintr-o societate comunistă. În ceea ce privește sistemul politic, în general, divergențele între țările capitaliste și cele comuniste sunt considerabile. Un om venit dintr-o țară comunistă ar putea fi surprins de modul în care funcționează democrația și guvernarea într-o țară capitalistă.

În esență, impactul perceput de un individ dintr-o țară comunistă care ajunge într-o țară capitalistă poate varia în funcție de experiențele personale ale individului, atitudinea față de schimbare și adaptabilitate. Este important să fie deschis la această experiență și să fie dispus să învețe și să se adapteze la noile condiții și provocări. Dar

când vezi că ai plecat de la acele condiții, apoi vezi că în lumea în care ai ajuns totul începe să devină ca în lumea de unde ai plecat, ești primul care observi.

Scritoarea Xi Von Fleet a scris de curând o carte, ea poartă numele: „Mao-s America: A survivor-s Warning” publicată de Hachette Book Group. Prezentarea cărții este făcută în cel mai profesionist stil. „Xi Van Fleet s-a născut în China, a trăit Revoluția Culturală și a fost trimisă să lucreze la țară la vârsta de 16 ani. După moartea lui Mao, a putut să meargă la facultate pentru a studia limba engleză și locuiește în Statele Unite de atunci, din 1986.

În 2021, ea a ținut un discurs al consiliului școlar în comitatul Loudoun, Virginia, împotriva teoriei rasei critice, care a devenit viral și a aprins atenția presei naționale. Acum își dedică timpul și energia cu normă întreagă pentru a avertiza cu privire la paralelele dintre Revoluția Culturală a lui

Mao din China și ceea ce se întâmplă astăzi în America. De când a făcut public mesajul ei, Xi Van Fleet a apărut pe Fox News, Newsmax și emisiuni radio și podcasturi din toată țara”.

Un alt ziar scrie: „Un supraviețuitor inspirat al Revoluției Culturale a lui Mao din China arată că istoria se repetă în mod ciudat pe măsură ce Revoluția Woke se răspândește în America. Xi Van Fleet a trăit ororile revoluției culturale chineze ca școală. Forțată să plece la țară împreună cu alți tineri chinezi pentru reeducare după liceu, ea a scăpat mai târziu de comunism și și-a găsit libertatea și o nouă viață în America. Dar peste 30 de ani, mai târziu, Xi vede în mod tulburător semne ale aceluiași marxism cultural care i-a devastat țara natală, China, amenințând că va distruge America pe care o numește acum: acasă. Acesta este avertismentul ei îngrozitor pentru Statele Unite. Xi spune în mod convingător povestea schimbării culturale conduse

de Mao în timpul copilăriei și a celei care se desfășoară în America de astăzi prin stânga progresistă. Cu povești personale captivante și cercetări istorice ample, Xi dezvăluie asemănările uimitoare ale acestor două revoluții”.

Mă gândeam și la ce spunea domnul John F. Kennedy Jr, și poate dânsul are sorți de izbândă în lupta domniei sale: „CIA construia baze de spionaj în Ucraina de-a lungul graniței cu Rusia începând cu 2014. Mă întreb cum am răspunde dacă Rusia sau China ar construi baze de spionaj la granița dintre SUA și Mexic. Cu toată strângerea lor de informații și cu operatorii noi pregătiți, nu au putut opri conflictul dintre Ucraina și Rusia. De fapt, se pare, că CIA a înrăutățit lucrurile”. Da, istoria se repetă, iar noi am rămas repetenți la această repetiție.

George Petrovai

Într-o adevărată democrație, poporul votează nivelul executiv (președinte, guvern) și nivelul legislativ – Parlamentul (în unele țări sunt aleși prin vot și membrii de frunte ai corpului judecătoresc / juridic – procurorul general, judecătorii și procurorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție), iar între primele două niveluri ale puterii democratice (executiv și legislativ), care trebuie/ar trebui să respecte cu sfințenie principiul separației puterilor în stat, acționează permanent mult necesarele mecanisme de verificare și echilibrare. Poate că nu-i inutil să se spună cât mai des că rolul președintelui, chiar într-o struțo-cămilă precum România postdecembristă (republică semiprezidențială) nu constituie nicidecum acela de-a încălca sistematic Constituția prin modul sfidător în care apără păcătoasele interese ale camarilei sau ale formațiunii politice din care provine (de pildă, până la constituirea actualiei rotative pesedistoliberală, Klaus Werner Iohannis a luptat fără jenă împotriva tuturor adversarilor politici ai orbanienilor și urmașilor lor, în special împotriva pesediștilor, astfel contribuind în mod decisiv la divizarea și învrăjbirea românilor), respectiv de-a promulga legile care-i convin și când nu mai are încotro, de-a decora pe unii (de multe ori niște nevrednici), de-a galona pe alții (cam la fel de nevrednici) sau de-a efectua dese și sterile deplasări în străinătate (de pomină vor rămâne cele două vizite la Casa Albă ale Klausului tuturor bunilor

români, a se citi alogeni, vizite din care românii get-beget nu s-au ales nici măcar cu șepcuța primită de „mutulică” de la Donald Trump, în schimbul unor consistente avantaje economico-strategice pentru partea americană), ci adevăratul rol al primului om în stat este acela de-a veghea neconținut la armonia socială și, prin atribuțiile conferite de Legea fundamentală, de-a pune umărul la prosperitatea reală a tuturor cetățenilor (alegători și nealegători, amici sau adversari politico-ideologici, astfel contribuind în mod concret la sporirea prestigiului țării sale în lume. Mă rog, în teorie cam așa stau lucrurile cu democrația cerută, ba chiar impusă statelor (cică independente) de către „jandarmii” internaționali, în speță Uniunea Europeană (UE) și Statele Unite. Dar este UE, acest conglomerat politico-economic suprastatal, o structură cu adevărat democratică? Întrebarea este bine-venită, în-deosebi dacă avem în vedere faptul că această lăbărtată suprastructură se constituie în model (sic!) pentru Uniunea Africană și ASEAN (Asociația țărilor din sud-estul Asiei, înființată pe 8 august 1967 de Indonezia, Malaysia, Filipine, Thailanda și Singapore). „Indiscutabil că-i democratică”, vor spune toți cei care ori nu doresc, ori (încă) n-au avut curiozitatea să-și arunce privirile atente dincolo de Parlamentul European, fațada doldora de trântori și bani a Uniunii Europene, sau – în alți termeni – ruda mai mătahăloasă, mai bogată, mai arogantă și oleacă mai cretină a parlamentelor naționale. Din cinci în cinci ani, în fiecare din cele 27 de națiuni membre se organizează alegeri europarlamentare (numărul aleșilor se stabilește demonocratic în raport cu

populația fiecări țări, la care – după Brexit – se adaugă, repartizate la fel de demonocratic, locurile ce înainte reveneau Marii Britanii), astfel că mastodontul în cauză „înghite” 754 de aflători în treabă, mulți dintre aceștia (îi am în vedere pe ai noștri, înalți ca brazii și cu mucii pe piept) dovedindu-și deseori euronetrebnicia prin votul dat împotriva intereselor țării ce-i plătește regește. Atâta doar că Parlamentul UE nu are dreptul să elaboreze legi în mod independent, deoarece nicio lege nu poate fi scrisă sau elaborată fără aprobarea Comisiei UE, care – firește – este desemnată ca să apere interesele corporatiste! Întrebuințez termenul „desemnare” pentru că niciunul dintre cei peste 54.000 de comisari, în frunte cu președintele lor (cu toții au lefuri peste 10.000 euro și șansa pensionării, fără nicio contribuție, la vârsta la care, de regulă, pe meleagurile noastre se pensionează urmașii milițienilor și ai securiștilor), nu sunt aleși prin vot democratic, ci sunt numiți de reprezentanții direcți sau de interpușii politici (președinți, cancelari, premieri) ai Cartelului. Prin urmare, Comisia Europeană emite directive (gen recomandările... obligatorii), iar prin enorma sa armată de birorați, guvernează potrivit intereselor corporatiste, adică dictatorial, peste cei circa cinci sute de milioane de locuitori ai Uniunii Europene!

Neîncrezătorilor (și nu numai) le prezint în continuare o probă realmente năucitoare în acest sens. În Tratatul de la Lisabona s-a introdus Articolul 225 (Articolul Frunzei de Smochin), clauză ce oferă Parlamentului posibilitatea (sic!) de „a solicita Comisiei să facă o propunere”. Se subînțelege că aceasta poate să fie de

acord sau să refuze...Ei bine, singura țară din UE căreia i s-a permis (!) în iunie 2008 să se exprime prin referendum asupra Tratatului, actul care stă la baza constituirii Bruxelles UE, a fost Irlanda, ai cărei cetățeni reprezintă mai puțin de un procent din totalul europenilor. Dar cum irlandezii resping făcătura printr-un „NU” zdrobitor, acționarii politici ai intereselor corporatiste înțeleg să răspundă în cel mai ordinar mod posibil: ignoră primul referendum, apoi mituiesc guvernul irlandez cu bani pompați de Cartel ca să organizeze un nou scrutin și, desigur, ca rezultatul acestuia să fie „DA” (înclin să cred că fraudă supervizată de cârmuitori a fost, cel puțin atunci, la ea acasă).

Spuneam mai sus că în spatele Parlamentului European este Comisia și că aceasta emite directive. Da, dar tot ea execută directivele venite de la autoritatea supremă – Cartelul petrolului și al medicamentelor. Vasăzică, nucleul de comandă (vizibil și invizibil) al Uniunii Europene este format din trei straturi de autoritate supraordonată: în față stă nevolnicul Parlament (cum spuneam, doar de fațadă), în spatele Parlamentului tronează colosala birocrație a Comisiei Europene (executivul și adevăratul corp legislativ al Uniunii), iar în spatele Comisiei și deasupra tuturor stă cocoțat Cartelul petrolului și al medicamentelor. Cine face parte din acest atotputernic Cartel? În primul rând Grupul Rockefeller, cel mai mare grup financiar de pe planetă, care, pretutindeni în lume, controlează o mulțime de companii multinaționale (chimice, farmaceutice, petroliere) și care se poate spune că exprimă interesele globaliste americane pe bază de petrol și medicamente. Apoi Grupul

germano-francez (nemții și francezii sunt, de departe, cei mai mari exportatori de produse chimice și farmaceutice din Europa), grup care la sfârșitul secolului al 19-lea a cuprins Bayer, Hoechst și Basf, iar mai târziu detestabilul cartel I.G. Farben (ăsta a finanțat nazismul și războaiele purtate de Hitler, totodată din banii lui și spre criminalul său profit s-a înființat rețeaua lagărelor de exterminare). Dar iată încă trei argumente redutabile întru întărirea ideii că democrația UE este doar de fațadă: 1) Arhitectul cheie al Uniunii a fost Walter Hallstein, proeminentul nazist ajuns decan (în 1941) la Facultatea de Drept și Economie din Frankfurt, orașul în care se lăfăia sediul cartelului I.G. Farben. Asta după ce în anul 1938, Hallstein „a participat la negocierile oficiale dintre Germania nazistă și Italia fascistă, cu scopul de a face din aceste ideologii agresive o platformă pentru Europa viitoare”. În anul 1950, după ce i-a mințit pe aliați în legătură cu trecutul său nazist, Walter Hallstein devine consilierul cancelarului vest-german Konrad Adenauer, pentru ca la 25 martie 1957 să fie unul dintre cei 12 semnatari ai Tratatului de la Roma, documentul fondator al UE, iar în 1958 să fie numit primul președinte al Comisiei Europene, funcție pe care o va deține vreme de zece ani; 2) Mâna dreaptă a lui Hallstein a fost Carl Friedrich Ophuels, expert în patente (în timpul nazismului el deținea funcția de expert conducător al Curții Patentelor din Frankfurt); 3) Patentele reprezintă uneltele cheie cu ajutorul cărora este controlată lumea.

Stâlpii-totem ai noilor infamii de gen aistoric: suveranismul, naționalismul, patriotismul...

Cezar Adonis
Mihalache

Egalitatea în culpabilizarea de gen europeanizat nu se va opri doar la supra-punerea suveranismului, naționalismului și, în curând, a patriotismului („local” – cum va fi el amprentat în prima fază a procesului de ridiculizare, descărnare și golire de conținut identitar), cu extremismul, ci va merge mai departe... În punctul în care neasumarea uniformizării la o conștiință și memorie istorică europeană artificială, pentru că nu va fi vorba despre o identitate europeană comună reală (nu ai cum într-o reprezentare de vari entități naționale) va fi considerată o formă de extremism... Acel extremism fabricat și „documentat” în sprijinul singurei identități globale care interesează, de fapt, Europa de mâine... Sigur, teoretic (pentru că asta au ajuns demnitatea și mândria națională a statelor din UE ca identități: aspecte pur teoretice), vor exista țări ce se vor opune acțiunii de globalizare identitar comun-europeană... Pentru că, în realitate, toate statele care au acceptat să renunțe la identități și

suveranități, inițial prin formele de exprimare și reprezentare, ca simboluri și cutume, au lăsat porți largi deschise actualului procesului de insinuare a acțiunii de decimare a istoriei din istorii, de tocarea a compendiului de națiuni, și a tot ceea ce au reprezentat ele în vremuri, și o absorbție uniformizantă într-o linie istorică de rescriere grosolană a istoriografiilor naționale... Curând locale, pentru că un mijloc de distrugere a trecutului istoriografic, și nu doar de punere temporară între paranteze, îl reprezintă decredibilizarea, ironizarea și apoi ridiculizarea valorilor proprii, cândva, ale statelor membre...

Iar pentru asta, UE va forța înlăturarea, aproape de (la) sine (!), a conștiințelor istoriografice ale țărilor membre (inclusiv prin eliminarea prisosului de conștiință națională ca fapte istorice, obiceiuri, cutume) și înlocuirea (prin tăvălugul, nu uniformizant, ci de extirpare a entităților nealiniate) a unei „conștiințe istorice europene” impuse, inexistentă ca fapte, mândrii, orgolii, demnități, acte de eroism național, și chiar nostalgii, resentimente, orgolii, rescrise însă ca material de impunere, poate chiar

prin planurile de reziliență de deznaționalizare... Iar faptul că Parlamentul European a adoptat, într-un nou „Diktat” la adresa națiunilor europene, o rezoluție prin care impune supremația materiei abstracte (ca izvor de fundamentare, de interacțiune a gândirii și memoriei istorice, de analize, contradicții și viz-iuni istoriografice) a unei foi de parcurs postistoric pentru această „conștiință europeană comună”, care să aibă prioritate în fața istoriilor naționale în mediile educaționale, de exprimare de panteon, de dezbateri, de relevări istoriografice, este doar o altă dovadă faptică a forcepsului globalist de dezmembrare a națiunilor...

UE vrea să creeze o Europă fără conștiința contemporanilor față de faptele înaintașilor, a memoriei ei istorice, fără istorii „personale” ale țărilor membre, fără vestigii, fără repere... Fără toate acestea născute natural în interacțiunea civilizațiilor de pe bătrânul continent... Vrea doar o unică raportare, dogmatică, a unor, nici măcar nonistorii puse la un loc, ci rescrierii „political correctness”... Și va fi posibil... Pentru că însăși vremurile sunt fără o conștiință de sine

a dimensiunii lor de cândva și chiar a prezenței actuale... Ba, chiar fără o raportare la memoria istorică definitorie în formarea țărilor... Căci și oamenii au ajuns fără conștiință într-o masă amorfă în care raportările la valori altă dată sacrosante nu mai există. Și nu doar pentru că sunt interzise și sancționate prin prelegeri și legislații anti-conștiință și anti-memorie, ci pentru că pe oamenii nu-i mai interesează valorile și valențele din timpuri deja „de dinainte”... De dinaintea unei linii pe care am trecut-o spre vremurile din urmă...

Și avem exemplul nostru... De popor postnațiune după numai câteva decenii de presiune aistorică... De țară care a renunțat la vestigiile ei, reprezentările, artefactele, mezate pe piețele de licitații pentru a fi înlăturate din memoria publică, de țară care a acceptat scoaterea Istoriei sale naționale din școli și înlocuirea cu dezmățul „all-inclusive” propagandistic evreiesc... O țară actuală (încă) dar care nu a fost prezentă nici măcar o zi în stradă pentru a-și apăra Istoria Națională... Domnitorii, ostașii, eroii, cronicarii chiar... O țară care s-a limitat

în a-și cere „drepturile” prin petiții de reintroducere a Istoriei sale în școli... Fără o prezență măcar a profesorilor de istorie care trebuiau să fie primii în stradă, în fața ministerelor, a guvernului... Căci istoria unei națiuni nu se discută prin petiții de îmbunare a detractorilor, ciracilor, scârbelor care ne conduc... O istorie nu se discută! Se afirmă, la nevoie cu pieptul gol în fața armelor unui sistem ticălos. Dar noi am uitat, ne-am îndepărtat și de ultimul exercițiu de demnitate a țării: Decembrie '89. Dincolo de care orele astrale ale istoriei noastre nu au mai rămas nici măcar secundare în istorie, fiind înlocuite de pocăința, reconcilierea și spovedaniile suis-generis ale celor neînvinși în mărețiilor lor istorice, dar pierduți în lașitatea culpabilizării la stâlpii-totem ai noilor infamii de gen aistoric: suveranismul, naționalismul, patriotismul, înscriindu-ne practic singuri în noua „Europă”, cea din afara conștiinței și memoriei istoriografice de neam și țară a națiunilor parte...

Și iar democrația vom mima...

pescuiește în apele tulburi.

Or, apele tulburi din politică, economie și starea generală de spirit a națiunii noastre sunt aliații cei mai de nădejde ai lichelelor din lăuntru și din afara granițelor țării în acțiunea lor conjugată de-a fura mai ceva ca-n codru (dar unde-s codrii de mai an?!) și de-a crea aparențele unei democrații ca la carte.

În realitate, însă, o monstroasă nedemocrație, în care plutocrația (puterea subanalfabeților îmbogățiți peste noapte prin afaceri „curat murdare”) taie și spânzură într-un stat profund corupt, nedrept cu umilul și opresiv cu săracul, un stat-malaxor statornic îndreptat împotriva străduințelor într-ale corectitudinii, atâta câtă a mai rămas (micii datornici sunt executați fără milă prin atrocele mecanism al majorărilor și penalităților, în timp ce marii datornici cu rangul de „clienții statului” nu numai că beneficiază de reeșalonarea datoriilor, dar în cele mai multe cazuri ajung să plătească cu chiu, cu vai doar o mică parte dintre ele).

Doar într-un asemenea stat anapoda, cu legi și instituții pe măsură, poate să funcționeze o struțo-cămilă de felul prezenței obligatorii la vot. Într-un talmeș-balmeș cu drepturi-obligații și obligații-drepturi, nu numai că nici dracu nu se mai descurcă, dar este un desăvârșit abuz împotriva libertății de decizie a individului, ceva foarte asemănător cu

modelul de fericire impusă cetățenilor de către strategii și tacticienii bolșevismului, unde – atunci când cineva îndrăznește să cugete cu capul lui și doar oleacă se abătea de la silnica logică a furnicarului uman – îndată i se aplica eticheta de contrarevoluționar și dușman al poporului, după care, potrivit aceleiași logici împotriva firii umane, respectivul rebel era fie izolat (întemnițat, înlăgărat sau închis într-un azil), fie era suprimat fizic.

Vasăzică, nici vorba ca un drept constituțional să poată fi întărit printr-un act normativ conjunctural, în cazul de față din pricina progresivei neparticipări la vot, care să le impună cetățenilor scârbiți de politică, participarea chiar și fără de tragere de inimă la această penibilă și prelungită farsă democratică.

Nu numai că așa ceva face praf și pulbere libertatea de decizie a cetățeanului vizavi de drepturile sale fundamentale (are dreptul la viață, dar nimeni nu-l poate obliga să trăiască dacă lui i se năzare că viața este o povară; are dreptul la muncă, dar nimeni nu-l va face să lucreze dacă el, conștient sau inconștient, a decis că lucrurile stau altfel; are dreptul la instruire, părinții copilului fiind obligați prin lege să-l trimită la școală, dar nimeni și nimic nu-l poate sili să devină elev conștiincios dacă școala și studiul îl dezgustă etc.), însă avem sub ochi dovada cum jocurile politician-

iste și uriașele neîmpliniri post-decembriste s-au constituit în argumente irefutabile împotriva unui drept constituțional devenit rutină și, prin statornica păcătoșenie a cârmuitorilor, preschimbat într-o impecabilă aflare în treabă.

Doriți, nenicilor cârmuitori și făcători de legi, ca scrutinul să fie o sărbătoare a libertății de decizie pentru toți românii cu drept de vot? Păi atunci nu-i nevoie de legi complementare cu caracter constrângător (de felul amenziilor), care să-i împingă pe români spre urne, ci de un cadru tehnico-moral adecvat: 1) Realizări concrete în plan material și spiritual, nicidecum bătuta pe loc pentru majoritatea românilor în mai bine de un sfert de veac; 2) Egalitatea în fața legilor pentru toți trăitorii pe aceste meleaguri, dar nu în teorie, ci în viața de zi cu zi; 3) Candidații propuși, dar mai cu seamă aleșii să se constituie prin fapte în truditatori pentru comunitate și în modele pentru tineri. Există așa ceva în societatea noastră distorsionată? Și dacă există, cum pot fi descoperiți, când cugetătorul francez Henri Bergson ne-o spune verde în față că democrația occidentală, democrația în care trăia și pe care o cunoștea, nu posedă criterii pentru selecția valorilor? Iar dacă totuși se ajunge la ei și sunt convinși să intre în politică, adică să se implice efectiv în vasta și anevoioasa

operă de redresare a României, ce șanse au să reziste între politrucii îmbătrâniți în rele? Pățania lui Marian Munteanu este deplin edificatoare în acest sens; 4) Unde-i votul electronic promis românilor de actualul președinte în campania din anul 2014? Nu numai că românii n-au parte de așa ceva, în definitiv o bagatelă pentru nivelul atins de informatică și numărul posesorilor de calculatoare, dar li se bagă pe gât și uriașa minciună statistică cu totalul alegătorilor (aproape trei milioane în plus față de „statistica” bunului simț), adică taman masa de voturi fictive cu care la alegerile parlamentare va fi înclinată cumpăna pe direcția (a se citi în favoarea) deținătorilor puterii efective. Nu spunea Stalin că rezultatul final al scrutinului nu depinde de numărul celor care se prezintă la urne, ci de cel/cei care numără voturile?

Tocmai de-aceea spun că, șansele de schimbare în bine fiind practic nule, tare bună ar fi pentru românii de rând greva electorală. Ceea ce înseamnă aplicarea democratică a Legii talionului („Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”): Ne-ați mințit cu neobrăzare atâția ani, iată că de data asta nu ne lăsăm păcăliți, stăm cuminti acasă și așteptăm să vedem câte voturi veți aduna de la ciracii voștri!